

על זה יפה שיזהר האדם בכל אלה,
כדי שימצא עבד נאמן לפני
הקדוש ברוך הוא.

כ"ז - מצוה אחר זו לאכל מצה
בפסח, משום שהיא זכרון לדורי
דורות על סוד האמונה, והרי
פרשה, שישראל יצאו באותו זמן
מסוד של אלילים אחרים, ויכנסו
בסוד האמונה, והרי בארו את
הסוד הזה בכמה מקומות.

ויאמר ה' אל משה ואהרן זאת
חקת הפסח וגו'. כ"ח - מצוה זו
לשחט פסח בין הערבים בי"ד
בניסן, וזכרון לאותו פסח מצרים,
וזוהי חובה על כלם, כמו שנאמר
ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל
בין הערבים.

פסח זה צריך להיות שמור מעשרה
ימים והלאה, שפתיב בעשור לחדש
הזה ויקחו להם וגו'. מה הטעם?
משום שהרי אז מתחילה הלכנה
להאיר מעשרה ימים והלאה, עד
שנשלמת בחמשה עשר, ובארבעה
עשר שיהיה נשחט בשעה שהדין
תלוי על העולם.

סוד זה להעביר הזהמה מלפני
הברית הקדושה, ולהננות מאותו
ריח שנודף מצלי האש, ועל זה לא
בא אלא על השכע, ועל זה וכל
ערל לא יאכל בו. מי שיש בו ברית
קדש, יאכל בו. מי שאין בו ברית
קדש, לא יאכל בו. שזה מבני
הברית הוא לשבר פח של חיל
אחר, להעביר ערלה מלפני ברית.
משום כך זהו לעשות בבני ברית
ולא בבני ערלה.

בשבת הקדוש ברוך הוא למצרים,
ראה את הדם של אותו פסח שהיה

פלוני דאתא לקמך בתוקפא דאפין, בעיט
במריה, חובוי כך וכך. על דא יאות
לאזדהרא בר נש בכל הני, בגין דישתבח
עבדא מהימנא קמי קדשא בריך הוא.

כ"ז פקודא בתר דא, לאכול מצה בפסח, בגין
דאיהו דוכרנא לדרי דרין, על רזא
דמהימנותא. והא אוקמוה, דישראל נפקו
בההוא זמנא מרזא דטעוון אחרן, ועאלו
ברזא דמהימנותא. והא אוקמוה רזא דנא
בכמה דוכתי.

ויאמר יי' אל משה ואהרן זאת חקת הפסח
וגו'. (שמות יב) כ"ח פקודא דא, למשחט
פסח בין הערבים, בי"ד בניסן, דוכרנא
דההוא פסח דמצרים. ודא איהו חובתא על
כלא, כמה דאת אמר, ושחטו אותו כל קהל
עדת ישראל בין הערבים.

פסח דא, אצטריך למהוי נטיר, מעשרה
יומין ולהלאה, דכתיב בעשור לחדש
הזה ויקחו להם וגו'. מאי טעמא. בגין דהא
כדין שריאת סיהרא לאנהרא, מעשרה יומין
ולהלאה, עד דאשתלים בחמיסר. וארביסר
דליהוי נכיס, בשעתא דדינא תליא על
עלמא.

רזא דא, לאעברא זוהמא, מקמי ברית
קדישא, ולאיתהנאה בההוא ריחא
דנדיף טוי נור. ועל דא לא אתיא אלא על
שבועא. ועל דא, וכל ערל לא יאכל בו. מאן
דאית ביה ברית קדישא, ייכול ביה. מאן
דלא אית ביה ברית קדישא, לא ייכול ביה.

דהאי מבני ברית איהו לתברא תוקפא דחילא אחרא, לאעברא ערלה
מקמי ברית. בגין כך, האי בבני ברית איהו למעבד, ולא בבני ערלה.

בד אתא קדשא בריך הוא למצרים, חמא דמא דההוא פסח, דההו רשים